

အခန်း(၁)

“အွန်”

“အင့်”

“ဆောရီး”

“ဆောရီးပါရှင့်”

နေရာက ရှင်းရှင်းကြီး။ အကာအကွယ်လည်း မရှိ၊
ထောင့်ချိုးလည်းမဟုတ်။ နှစ် ယောက်လုံး ငေးမောမိလို့ တိုက်မိကြတာ။
ကောင်မလေးငေးမောနေတာက သူနှင့်ရွယ်တူ ကောင်လေးတစ်ယောက်။
သူကလည်း မောင်းလာသောကားနှင့် မလိုက်ဖက်သော ထို ကောင်လေးကိုပဲ
ကြည့်နေမိတာ။

ကောင်မလေးက ထိုကောင်လေးကို သင်တန်းထဲဝင်ခါနီး အထိ
လည်ပြန်လက်ပြလို့ မဆုံး။

သမီးရည်းစားလား၊ ချစ်သူတွေလား၊ ထိုကောင်လေးနှင့်
ကောင်မလေးလည်း မလိုက်ဖက်။

“ဆောရီးပါနော်၊ ရစ်မူး ငေးလာမိလို့ပါ”

“ရစ်မူး”

“ပန်းရစ်မူးပါရှင့်၊ ဒီသင်တန်းမှာ တက်နေတာ”

“ဪ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းဆီလာတာ၊ ကိုယ့်နာမည် ကမ္ဘာပိုင်ပါ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာနော်၊ နာမည်က စီးပိုးလိုက်တာ”

ကောင်မလေး အပြုံးက တော်တော်ချစ်စရာကောင်းသည်။

မိန်းကလေးတိုင်းနှင့် ရင်မခုန်တတ်သော သူ့နှလုံးက ဒိတ်ခနဲပင် မြည်သွား၏ ။

“သင်တန်းချိန် မနီးသေးဘူးဆိုရင် ရှေ့က ကင်န်တင်းမှာ

ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်ပါလား၊ ကိုယ် ဧည့်ခံပါရစေ”

“ဆောရီးပါ၊ သင်တန်းချိန်က နီးနေပါပြီ၊ ဒီနေ့ ကိုကိုလိုက်ပို့တာ

နောက်ကျနေလို့”

“ကိုကို ဟိုတစ်ယောက်လား၊ ရစ်မူး အစ်ကိုအရင်းလား “

“အစ်ကိုရင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ အစ်ကိုရင်းလို ခင်တွယ်ရတဲ့သူပါ၊

ရစ်မူးကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

သူ လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားတာ သူမတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြောင့်ပင်။

“ပန်းရစ်မူး”

စကားပြောလေးက ချိုသာသိမ်မွေ့လိုက်တာ။ မျက်နှာလေးကလည်း

ဖြူစင်ရိုးသားမှု တွေ ပေါ်လွင်နေသည်။ ကားအကောင်းစားကြီးစီးနိုင်သည်ဆိုတော့

သူဌေးသမီးပဲ ဖြစ်နိုင် သည်။ ဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာသည်ဆိုတော့ မသိပေမယ့်

သူမ ကိုကိုလို့ခေါ်သော ကား မောင်းလိုက်ပို့သည့် ကောင်ကတော့

ဒီလိုအသိုက်အဝန်းထဲက မဖြစ်နိုင်။

“ဟိတ်ကောင် လွင်ကိုဦး”

“ဟာ ကမ္ဘာ မင်းက ဖုန်းဆက်ထားပြီး ရောက်မလာသေးလို့ ငါ

မျှော်နေတာ”

လွင်ကိုဦးက ဒီသင်တန်းမှာ ဆရာလုပ်နေတာမို့ ရုံးခန်းထဲပဲ

တစ်ခါတည်းလာခဲ့ လိုက်သည်။ သူက လွင်ကိုဦးရှေ့က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ကားလမ်းတွေက နေရာတကာမှာ ပိတ်နေတာ၊ မင်းဆီကို ခက်ခက်ခဲခဲ လာခဲ့ရတာ ငါ့ကောင်”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကိုတွေ့ချင်ရတဲ့အကြောင်း”

“ငါ ဂျပန်စာ နည်းနည်းလေ့လာချင်လို့၊ အခု ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ငါ အလုပ်စတင်နေပြီ၊ ငါက ဘာသာစကားနှစ်မျိုးလောက်ပဲ တတ်တာလေ၊ အခု ဂျပန်ကုမ္ပဏီနဲ့ စီးပွားရေးပူး ပေါင်းမယ်၊ ဖေဖေအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ ကိုယ့်ပြည်တွင်းကလုပ်ငန်းရှင်တွေဆိုရင် သိပ်အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းအဖေက ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးတာကိုးကွ၊ ဒါကြောင့်လည်း အောင်မြင်နေတာ”

“အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားနိုင်တာကိုတော့ ငါလည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် ပြည်တွင်းက လုပ်ငန်းရှင်တွေကို အထင်သေးတာကိုတော့ ငါ မကြိုက်ဘူး။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ပြည်တွင်းက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် အချင်းချင်း သွေးစည်းညီညွတ်ပြီး ပူးပေါင်းနိုင်ရင် နိုင်ငံခြားသားတွေ ကပ်လို့တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီခေတ်မှာ မင်းအတွေးက ကျန်ခဲ့ပြီကွ၊ မင်းအဖေက မင်းထက် အရည်အချင်းရှိ တယ်၊ နိုင်ငံတကာကို ထိုးဖောက်နိုင်တဲ့အင်အားက ဘယ်လောက်အားကျဖို့ကောင်းသလဲ”

“အေး မင်းကပဲ ဖေဖေကိုအားကျ၊ ငါတော့ တစ်ခါတစ်လေ တော်တော်စိတ်ပျက်မိ တယ်”

လွင်ကိုဦးကို ရင်ဖွင့်နေကျမို့ သူ ညည်းညူမိလိုက်သည်။ ကျောင်းအတူ တက်ခဲ့ကြ တာမို့ သူ့အကြောင်းကို လွင်ကိုဦး အားလုံးနားလည်ပြီး သိနေခဲ့သည်။

လွင်ကိုဦးမိဘတွေ က သူတို့လို စီးပွားရေး အသိုက်အဝန်းက မဟုတ်။ အစဉ်အဆက် ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမ၊ သင်တန်းဆရာ၊ ဆရာမတွေပဲ လုပ်လာခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းပြီးချိန်မှာ လွင်ကိုဦး လည်း ဘာသာစကားတွေသင်သော သင်တန်းဆရာဖြစ်နေခြင်းပင်။

“ကဲ ကျန်တာတွေ မပြောချင်သေးဘူး။ အခု ငါ့ကို အဲဒီ ကိစ္စ ကူညီနိုင်မှာလား ပြော၊ ငါ တခြားလည်း သွားမသင်ချင်လို့ ပြီးတော့ ငါ့ဘက်က ဒီတစ်ချိန်ပဲ အဆင်ပြေတယ်”

“အေးပါ မင်းတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်သင်မှာ မဟုတ်လား၊ ငါ ဆရာတစ်ယောက် သီးသန့်ခေါ်ပေးမယ်၊ ငါကတော့ ငါ့သင်တန်းသားတွေနဲ့ မဖြစ်ဘူးကွ”

“ငါကလည်း မင်းကို မယုံကြည်ပါဘူး၊ ငါအရင်ကလည်း မင်းအဖေအမေနဲ့ပဲ သင်လာတာ”

“မင်းလည်း မင်းအဖေလိုပဲ အချင်းချင်းကို အထင်သေးတတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ အဖေတူ သား ဟား ဟား “

လွင်ကိုဦးစကားကို သူ တော်တော်စိတ်တိုသွားသည်။ သူဘယ်တော့မှ အဖေတူ သား မဖြစ်ချင်ပါ။ ဖေဖေလို အတ္တကြီးတတ်သည့် လူမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ။ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ် တွေးတတ်သည့်လူမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ။

“ငါက စတာကို မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကမ္ဘာ”

“အဖေတူသားလို့ မင်းပြောတာကို ငါ လက်မခံနိုင်တာ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ ဖေဖေလို လူမျိုး မဖြစ်စေရဘူး”

“မင်းကလည်း တယူသန်နေပြန်ပြီ၊ ဒီအဖေရဲ့သားက ဒီအဖေကိုတူတာ ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ”

“ဖေဖေကို ငါမကြိုက်တဲ့အချက်တွေ အများကြီးပဲ ကိုဦး၊ ငါ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် လောက်မှာ မေမေ့ကို ကွာရှင်းလိုက်တယ်။ ဟိုလူနဲ့ ဒီလူနဲ့ စွပ်စွဲပြီး အပြစ်ရှာခဲ့တာ၊ မေမေက မဟုတ်တာကို သက်သေပြဖို့အတွက် အဲဒီ အချိန်တည်းက သီလရှင်ဝတ်သွားခဲ့ တယ်။ ဒါလည်း မေမေ့ကို အခုချိန်ထိ အကောင်မြင်စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ မေမေနဲ့ အတူနေတုန်းက စီးပွားဖြစ်သင့်သလောက် မဖြစ်တာ မေမေ့ကြောင့်တဲ့လေ”

“မင်းအမေက တရားသမားလေ၊ သူများအပေါ် မတရားတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ စီးပွားရှာ တာကို ကြိုက်မှမကြိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရော လူစားမျိုး၊ ငါ ဆယ့်ငါးနှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့လည်း ငါ ကန့်ကွက်တယ်၊ ဆန္ဒပြတယ်၊ တားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါအဖေ ငါလုပ်ချင်တာလုပ်မယ် ဆိုပြီး ငါ့ကို ပယ်ချခဲ့တယ်”

“ဒါကတော့ သားသမီးစကားကို ဘယ်မိဘက နားထောင်မှာလဲကွာ၊ သားသမီးကပဲ မိဘစကားနားထောင်ရတာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဖြစ်နေတာပဲ၊ သားသမီးမှားရင် မိဘတွေက ပြုပြင်ဆုံးမသွန်သင်လို့ရတယ်၊ မိဘတွေမှားရင် သားသမီးတွေက ဝေဖန်လို့တောင် မရဘူး။ ငရဲကြီးတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မှားတဲ့သူတိုင်းကို မှားပါတယ်လို့ ထောက်ပြလို့မရ သရွေ့ မှားတဲ့သူတွေက ဆက်ပြီး မှားနေကြဦးမှာပဲ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မှန်တယ်လို့ပဲ ထင် နေကြမှာလေ”

လွင်ကိုဦး ပြောတော့ သူ ထောက်ခံသလို ပြုံးလိုက်မိသည်။ လွင်ကိုဦးကို ပေါင်း သင်းဖြစ်တာက ဒီလိုနားလည်မှုတွေကြောင့်ပါ။ ကျောင်းသားအရွယ်တည်းက မိဘတွေရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှုကြောင့် လွင်ကိုဦးက ရင့်ကျက်သည်။

သူနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်တာတွေလည်း ရှိ၏ ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းပြီးသွားတာ တောင် အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးကွာ အမှားဆိုတာ လူတိုင်း မကင်းပါဘူး၊ မှားတာက အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှု မဟုတ်ဘူး၊ အမှားကို မပြင်တာက အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုတဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှားတယ် လို့ မထင်ဘဲ ဆက်မှားနေတဲ့သူ တွေကတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“မင်းအဖေက အဲလောက်ကြီး မှားနေတဲ့ သူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“မင်းမသိတာတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ် ကိုဦးရယ်၊ ငါ မင်းကို မပြောဖြစ်တာ တွေ အများကြီးပါ”

“ကဲ ပြောစရာရှိရင်လည်း နောက်မှ ပြောတော့၊ ငါ ဂျူတီချိန်းရတော့မယ်၊ မင်း ကတော့ ဆရာနဲ့ ချိန်းရဦးမှာဆိုတော့ နောက်နေ့မှ လာတက်၊ ကုမ္ပဏီကနေ ပြေးလာရမှာ အချိန်ရောမီပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ့ကိုပြောထားတယ်၊ ဖေဖေက တာဝန်ကုန် လွှဲပေးသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့အပေါ်မှာ လေးလေးပင်ပင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မရှိသေးပါဘူး၊ ငါ့ကို စိတ်တိုင်း မကျသေးဘူးတဲ့လေ၊ သူစိတ်တိုင်းကျတဲ့အထိ ပုံသွင်းဦးမှာပေါ့၊ ဒါဆို ငါသွားပြီကွာ၊ မနက် ဖြန်မှ လာမယ်”

“အိုကေ သူငယ်ချင်း”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာမှ ပန်းရစ်မူးဆိုသည့် ကောင်မလေးရဲ့ အကြောင်း လွင်ကိုဦး ကို မမေးဖြစ်ခဲ့တာ သတိရသည်။ သူ့သင်တန်းကဆိုတော့ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မသိ ဘဲနေမှာ မဟုတ်ပေ။

ပန်းရစ်မူး မင်းအရမ်းလှပြီး ချစ်စရာကောင်းပါတယ် ကောင်မလေး။

အခန်း(၂)

“ပန်း ကိုကို ဒီမှာ”

ဘုန်းလင်္ကာ လက်ပြလိုက်တော့ ပန်းရစ်မူး အပြုံးလေးဖြင့်
ခြေလှမ်းမြန်မြန်လျှောက် လာသည်။ အနီးရောက်သည့်အခါမှ ဘုန်းလင်္ကာ
လက်မောင်းကို တွဲခို၏ ။

“ကိုကို အချိန်ကွက်တိပဲ”

“အလုပ်တွေက ပြတ်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ်က မင်းညီမ
စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ် သွားတော့ဆိုလို့ ထွက်လာခဲ့ရတာ ၊ ဒီနေ့
ကားလမ်းသိပ်မပိတ်တော့ ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက်တောင် စောရောက်နေတယ်”

“ဒါဆို ကိုကို ဗိုက်ဆာနေမှာပေါ့၊ ဆိုင်ဝင်ထိုင်မယ်လေ”

“သဘောဗျာ၊ ကိုယ်လည်း ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဘုန်းလင်္ကာက ပန်းရစ်မူးဆန္ဒဆို ဘယ်တော့မှ ငြင်းသည်ဆိုတာ မရှိပေ။
ငယ်ငယ် တည်းက ပန်းရစ်မူက အဖော်မက်စွာ တတွဲတွဲပါ။ အသက်က
နှစ်နှစ်လောက်သာ ကွာပေမယ့် အစ်ကိုတွေ မောင်တွေလိုချင်တာမို့
ငယ်ငယ်ကခေါ်သလို ကိုကိုဆိုတာက ပါးစပ်ထဲမှာ စွဲနေခဲ့သည်။

အိမ်ချင်းက နီးနီးလေးမဟုတ်။ ပန်းရစ်မူးတို့က
လူကုံထံအသိုင်းအဝန်းတွေနေသော ကိန်းကြီးခန်းကြီးနေရာမှာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝစွာ
နေရသော်လည်း ဘုန်းလင်္ကာတို့က ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်မှာ ချို့တဲ့စွာ ဘဝကို
ရပ်တည်နေရသူတွေပင်။

တကယ်တော့ ဘုန်းလင်္ကာအဖေ ဦးမြဝင်းက ပန်းရစ်မူးအဖေ ဦးအောင်မင်းထွဋ်ရဲ့ လုပ်ငန်းဆိုင်ခံထဲက ဝန်ထမ်းပါ။ ဘုန်းလင်္ကာက ငယ်ငယ်တည်းက သူ့အဖေနှင့်ဆိုင်ခံထဲကို လိုက်လိုက်လာတတ်သည်။ ဦးမင်းထွဋ်က ချစ်လို့အိမ်ခေါ်သွားရင်း ပန်းရစ်မူးလေးကပါ ခင်တွယ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

မုန့်တစ်ခုကို နှစ်ယောက်အတူဝေမျှစားပြီး ဘုန်းလင်္ကာကို မပြည့်စုံမှန်းသိလို့ ပန်းရစ်မူးက လက်ဆောင်လေးတွေလည်း ဝယ်ပေးတတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သံယော ဇဉ်ကို လူကြီးတွေကလည်း သိကြ၏ ။

“ကိုကို ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ပန်းရဲ့၊ ကိုကိုတို့ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေ တွေးမိလို့ပါ။ ပန်းက ငယ်ငယ်တည်းက အရမ်းစိတ်ရင်းကောင်းပြီး ကြင်နာတတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ပန်းက တစ်နေ့တခြား ချောလှပြီး ချစ်စရာကောင်းလာတာ”

“မမြှောက်ပါနဲ့နော်၊ ဆိုင်ကိုရောက်ရင် ရစ်မူး ကျွေးမှာပါ”

“စားချင်လို့ မြှောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ပန်းရယ်၊ ပန်းက တကယ်လှတာပါ။ တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ရည်းစားမတွေ့ခဲ့ဘူး၊ အခု သင်တန်းမှာရော ရည်းစားရနေပြီလား ပန်း”

“အဟင်း ရှာတုန်းပဲ”

“ဟင်း ကောင်မလေးနော်”

ပန်းရစ်မူး စနောက်နေမှန်းသိ၍ သူမ နဖူးလေးကို ချစ်စနိုးနှင့် ဘုန်းလင်္ကာ ဖွဖလေး ထုလိုက်ပြီး ကားကို သင်တန်းရှေ့ကနေ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အမြဲတမ်း မဟုတ်ပေမယ့် ပန်းရစ်မူး ကားမောင်းချင်သော နေ့ဆိုလျှင်

ဒီလိုမျိုး ပို့ရ ကြိုရမြဲပါ။ သမီးကို ချစ်လွန်းရှာသော ဦးမင်းထွဋ်ကလည်း အလုပ်မအားတောင် သမီး အတွက် ကိုယ့်ကို တာဝန်ပေးတတ်သည်။

“သမီးက အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ တခြားသူတွေနဲ့ စိတ်မချဘူကွာ၊ သမီးကို မင်းစောင့်ရှောက်ပေးပါ မောင်လင်္ကာ၊ ပြီးတော့ ပြောဆိုဆုံးမပါ၊ သမီးက မင်းစကားဆို နားထောင်ပါတယ်၊ သူ့အမေကိုယ်စား အန်ကယ်ကလည်း အနီးကပ်မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူး၊ အပြိုင်အဆိုင်များတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်ကို ဦးစားပေးနေရတယ်၊ ခြေတစ်လှမ်းနောက် ကျတာနဲ့ ဘဝပါပျက်ပြီး ကျန်ခဲ့နိုင်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အားကိုးပါတယ် မောင် လင်္ကာ”

ဦးမင်းထွဋ်ရဲ့ ဒီလိုစကားတွေကြောင့် ပန်းရစ်မူးလေကို ပိုဂရုစိုက်မိသည်။ ပန်းရစ်မူး မှာက အမေမရှိတော့ပါ။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က ဆုံးသွားတာမို့ သနားစရာ မိခင်မဲ့လေးဖြစ်နေခဲ့ သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်မိသားစုကို သူမ ခင်တွယ်နေခဲ့ခြင်းပင်။

“ကိုကို ဆိုင်ရောက်တာတောင် ငြိမ်နေတုန်းပဲ၊ ဘာမှ မစားမသောက်တော့ဘူးလား”

“စားမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ တော်တော်ဆာနေတာ၊ ကြေးအိုးဆွဲမယ်ကွာ၊ တစ်ယောက်တည်း တော့ မကုန်ဘူး၊ နှစ်ယောက်အတူစားမယ်လေနော်၊ ပြီးမှ ကော်ဖီသောက်ကြတာပေါ့”

“အင်း ကိုကိုသဘော”

ပန်းရစ်မူက တစ်ပန်းကန်ထဲ နှစ်ယောက်အတူစားရလည်း ရွံရှာသည်ဆိုတာမျိုး မရှိပါ။ ငယ်ငယ်ကဆို ကိုယ်ခွံကျွေးမှ ထမင်းစားမည်ဆိုပြီး ဂျီကျတာမျိုးတောင် ရှိတတ်၏ ။

အိမ်ကိုအလည်လာလျှင်လည်း မေမေ့ကို

လက်ဖက်ထမင်းသုပ်ကျွေးခိုင်းပြီး နှစ် ယောက် အတူစားရတာ မြိန်ရေယှက်ရေ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

“မနက်ကလေ သိလား ကိုကို”

“ဘာလဲ ကိုကို ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“မနက်ကလေ ကိုကိုကို လှည့်ပြီး တာတာပြမိတာနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိ သွားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီ လူက စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“မဆိုးပါဘူး၊ သူလည်း ငေးလာတာမို့ နှစ်ယောက်ဝင်တိုက်မိတာပေါ့၊ ရစ်မှုး တစ်ယောက်တည်း မှားတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ တကယ်လို့ သူသာ မငေးဘူးဆိုရင် ရစ်မှုးဝင် တိုက်မိတောင် သူ ရှောင်လို့ရတာ ပေါ့”

“အင်း ဟုတ်သားပဲ”

“နာမည်တောင် ပြောသွားသေးတယ် ကမ္ဘာပိုင်တဲ့”

“နာမည်က မိုက်သားပဲ၊ ပန်းတို့ သင်တန်းကပဲလား “

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် တွေ့ရမှာပေါ့၊ သူပုံစံက နည်းနည်း ထည်ကြီးဝါကြီးပဲ၊ စတိုင်ပန်နဲ့ကုတ်နဲ့ လုပ်ငန်းရှင်အသိုက်အဝန်းထဲက ဖြစ်မလားမသိဘူး”

“ဒါဆို သင်တန်းတက်မှာ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ တခြားကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း သူငယ်ချင်းဆီလာတာတဲ့”

“ဟော ပန်းကတော့ ခဏလေးနဲ့ အဲဒါတွေ သိသွားရလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကလည်း၊ ဆောရီးလို့ တောင်းပန်ရင်းနဲ့ ပြောမိကြတာပါ”

“ကဲ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကြေးအိုးရောက်လာပြီ သောက်ရအောင်၊ ရော့ ငုံးဥလေး ပန်းအရင် စားလိုက်”

မပူအောင် တူလေးနှင့်ညှပ်ကာ မှုတ်ပေးရင်းနှင့် ပန်းရစ်မူး ပါးစပ်လေးထဲ ထည့်ပေး လိုက်သည်။ ပန်းရစ်မူးကလည်း ကြက်သားဖတ်လေးကို တူလေးနှင့်ညှပ်ကာ

“ကိုကိုက ကြက်သားကြိုက်တယ် ပါးစပ်ဟ”

“အိုကေ”

“ဟင်း ဟင်း”

အလိုက်သင့်လေး ပါးစပ်ဟပေးလိုက်တော့ ပန်းရစ်မူး သဘောကျစွာရယ်သည်။ ဘုန်းလင်္ကာနှင့် ပန်းရစ်မူးက ဒီလို ရင်းနှီးမှုတွေနှင့် နွေးထွေးခဲ့ကြတာပါ။

“ကိုကို အပြန်ကျရင် ဦးဝင်းနဲ့ ဒေါ်လေးအတွက် ကြေးအိုးရယ်၊ ကျော်ကျော်နဲ့ မွန်မွန် အတွက် ဒင်ဆမ်းရယ် ဝယ်ပေးလိုက်မယ်”

“အမြဲတမ်း ခဏခဏ ဝယ်ပေးနေရတာ ပန်းရယ်၊ မေမေတို့က အရမ်းအားနာနေ တာ မပေးပါနဲ့တော့”

“အံ့မယ် ဒီလူနဲ့ဒီလူ အားနာစရာလား၊ ရစ်မူး ကိုကိုတို့အိမ်လာရင်လည်း စာချင်တာ ရှိ အကုန်စားသွားတာပဲ”

“ကိုကိုတို့အိမ်က ဘာတန်ဖိုးရှိတဲ့ အစားအသောက်မို့လဲ၊ ပန်းတို့ သားအဖကသာ ကိုကိုတို့မိသားစုအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာပါ၊ ဖေဖေ လေဖြတ်ပြီး ကတည်းက တာဝန်ယူထားခဲ့တာ၊

ဘယ်လိုကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ကိုကိုအဖေ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့အချိန်က ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေအပေါ် တာဝန် ကျေခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကိုကို လုပ်နေတာပဲလေ။ မိသားစုလိုဖြစ်နေတာ အဲလို အားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်နော်”

“အင်းပါ ပန်းရယ်၊ ကဲ စား ကြေးအိုးတွေ အေးကုန်ဦးမယ်”

“ကိုကိုလည်း စားလေ”

“အင်း ဆွဲပြီနော်”

ပန်းရစ်မူးကို အားနာမနေနိုင်ဘဲ ခေါင်းမဖော်တမ်း ဆွဲလိုက်သည်။

ပန်းရစ်မူးက သူမ ဝယ်ကျွေးတာကို အဲလို အားရပါးရစားမှ သောက်မှ ကြိုက်တာပါ။

ဒါဆိုလျှင် သူမက တပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ်နေတတ်သည်။

ထိုသံယောဇဉ်တွေကြောင့်ပဲ ကိုယ်လည်း ...။

အခန်း(၃)

“မင်း သင်တန်းတက်ဖို့ကိစ္စ အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မြန်လုပ်၊ အစကတည်းက နိုင်ငံတကာ ဘာသာစကား အကုန် လေ့လာထားလို့ ငါပြောသားပဲ၊ ငါက နိုင်ငံတကာ လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာ၊ သူတို့ ဘာသာစကားကို နားလည်ထားမှ သူတို့ကို လေးစားရာ ရောက်တာကွ၊ နိုင်ငံတကာသုံးပဲ ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်စာတစ်မျိုးတည်း တတ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သလောက် လေ့လာထားတာပဲ ဖေဖေ၊ နိုင်ငံခြားသွားပြီး နေရမယ်ဆိုလို့လည်း ကျွန်တော် သုံးနှစ်လောက် သွားနေခဲ့ပါတယ်”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီအကြောင်းက ပါပြီ၊ မင်းကို နိုင်ငံခြားပို့တယ်ဆိုတာ ဟိုမှာရှိတဲ့ ငါ့ လုပ်ငန်းတွေအတွက် မင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ဖြစ်အောင် လွှတ်ထားတာ၊ ဒါတောင် မင်းက မြန်မာပြည်ပဲ ပြန်လာချင်နေတယ်၊ သောက်သုံးကိုမကျဘူး”

ဖေဖေက တွေ့လိုက်တိုင်း စိတ်တိုင်းမကျမှုများနှင့် ပြဿနာရှာနေမြဲပင်။ သူ ထမင်း ဝိုင်းက ထသွားရမလား စဉ်းစားမိသေးပေမယ့် ပြဿနာပိုကြီးသွားမှာစိုး၍ ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင် နေလိုက်သည်။ စားချင်စိတ် မရှိတော့တာမို့ ဇွန်းခရင်းကိုတော့ ကိုင်မထားတော့ပါ။

သူ့အသက်နှင့် ဆယ်နှစ်လောက်သာကွာသော မိထွေးရဲ့မျက်နှာကတော့

ထုံးစံ အတိုင်း မဲ့ရွဲ့လျက်ပင်။

သူ့ယောက်ျားကို ပြန်ပြောရမလားလို့ မကြိုက်သည့် ပုံစံမျိုး
ချိုးပြနေတာပါ။ မခံချင် စိတ်ဖြင့် အံ့ကြိတ်ထားမိတော့

“မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကို မကျေနပ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ဖေဖေစကားကို
နားထောင်နေပါတယ်”

“မင်းက နားထောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်မပြောတာ၊ ငါ့စကားသာ
နားထောင်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ဒီအခြေအနေလောက်ပဲ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊
နိုင်ငံခြားသွားနေတာ မင်း ဘာတွေ ဖြစ် ထွန်း အောင်မြင်ခဲ့သလဲ၊ အလုပ်ကိစ္စ
စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အပျော်အပါးပဲ မက်နေခဲ့တာ”

“အဲဒီ အချိန်က ငယ်သေးလို့ ကိုယ့်မြန်မာပြည်နဲ့ ခွဲနေရတာ ကို
ပျင်းနေခဲ့တာပါ ဖေဖေ၊ ပျော်ရာမှာမနေ တော်ရာမှာ နေရမယ်ဆိုတာလည်း
နားမလည်သေးလို့ပါ”

“အခု နားလည်လာပြီဆိုရင် တစ်ခေါက်သွားခိုင်းလိုက်ပါလား ကိုကျော်”

မိထွေးစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ တင်းထန်သွားသည်။ ဖေဖေက သူ့ကို
မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်နေလျက်

“မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သိရှိပြောတာ မှားလို့လား၊ အဲဒီ မှာ
သွားနေရင် မင်း အတွက်ချည်းပဲ၊ အခုက ဟိုကလူတွေကို မျက်ကွယ်ရာခိုင်းနေရတာ
စိတ်မချဘူး၊ ခဏ ခဏသွားကြည့်နေရတာ လည်း ငါ့အတွက် ပင်ပန်းတယ်၊
မင်းသွားပြီး တာဝန်ယူသင့်တယ်”

“ဟိုမှာတော့ သွားမလုပ်ပါရစေနဲ့ ဖေဖေ၊ ဖေဖေကိုယ်စား ခဏတဖြုတ်
သွားကြည့် ပေးဆိုရင် သားသွားပါ့မယ်”

“မင်း ပျော်ရာမှာမနေ တော်ရာမှာနေရမှာ နားလည်လာပြီ မဟုတ်လား၊
အရင်က ငယ်သေးလို့ဆို၊ အခုက ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“မေမေ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး ဖေဖေ”

“ဘာ”

ကျွန်တော် ဒီမှာရှိနေမှ အချိန်မရွေး သွားလို့လာလို့ လွယ်မှာပါ
မိထွေး ဒေါ်သိင်္ဂီ နှခေါင်းရှုံ့သွားသလို ဖေဖေ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်
တက်ခေါက်လျက်

“မင်းအမေက အပူသောကမရှာချင်လို့ သီလရှင်သွားဝတ်နေတာ၊ မင်းက
သံယောဇဉ် တွေ ငြိတွယ်မှုတွေ ပေးနေတာလား”

“မေမေက အပူသောကမရှာချင်လို့ ကိုယ့်လွတ်ရုန်းထွက်တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ သံသယတွေ ကင်းလွတ်ချင်လို့ တောထွက်တာပါ”

“ဟား နားထောင်ကောင်းအောင် မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ကြောင့်
ငါ့စီးပွားတွေ ပျက်မလို ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ငါက ငါ့မိန်းမဆိုပြီး စီးပွားရေးကိစ္စတွေ
တိုင်ပင်တယ်၊ လျှို့ဝှက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေလည်း ငါ့မိန်းမ ငါ့ဘက်မှာ
ပါမှာပဲဆိုပြီး သူ့ရှေ့မှာပဲ ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို သူက သူ့လင်တွေကို
သံတော်ဦးတင်တယ်၊ မင်းအမေကြောင့် ငါ့ဘယ်လောက် ဆုံးရှုံး နစ်နာရလဲ
မင်းသိလား”

“အဲဒါတွေ သိရလောက်အောင် အဲဒီ အရွယ်က ကျွန်တော်
ရင့်ကျက်ဖွံ့ဖြိုးမှု မရှိသေး ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်လို့
မေမေနဲ့ကျွန်တော် ဖက်ပြီး ငိုခဲ့ရတာ ပဲ မှတ်မိပါ တယ်”

“ငါ့ရက်စက်မှုတွေပဲ မြင်တယ်ပေါ့၊ မင်းအမေ ဖောက်ပြန်တာတွေ
မင်းမသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“မေမေသာ ဖောက်ပြန်တဲ့သူဆိုရင် ဖေဖေ ကွာရှင်းတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီ ယောက်ျားတွေ နဲ့ သွားနေလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ဒီလောက်ကိုတော့ ဖေဖေလည်း စဉ်းစားမိမှာပါ”

“တော်ပြီ ကမ္ဘာ၊ မင်းအမေအကြောင်း ငါ မပြောချင်ဘူး၊ နောက် မင်းလည်း သိင်္ဂီရှေ့ မှာ မင်းအမေအကြောင်း မပြောပါနဲ့၊ နောက်မိန်းမအရှေ့မှာ အရင်မိန်းမအကြောင်းပြောရ တာ သိင်္ဂီကို အားနာဖို့ကောင်းတယ်”

မေမေ့ကိုတော့ ဖေဖေ တစ်ခါမှ အားမနာခဲ့ဘူး မဟုတ်လားလို့ မေးပစ်လိုက်ချင် သည်။ မေမေက လောဘနည်းကာ မတရားမှုကို မကြိုက်ပေ။

ဖေဖေက စီးပွားရေးကို မတရားတာ တရားတာ နားမလည်။ အကျိုးအမြတ်တစ်ခုကို ပဲ ကြည့်သည်။ ဒါကြောင့်မို့ ဖေဖေနှင့် မေမေ အမြဲတမ်း တကျက်ကျက်ပြဿနာတက် ရန် ဖြစ်တတ်၏ ။ ဖေဖေက ဘယ်တော့မှ သည်းမခံတတ်ပါ။ မေမေ့ကို ဖေဖေက ခြေနှင့်ကန် လက်သီးနှင့် ထိုးတတ်တာ သူ သိနေခဲ့သည်။

အခု သီလရှင်ဝတ်နေချိန်မှာတောင် အကောင်းမမြင်သေးတာ ဖေဖေ အရမ်းကိုလွန် သည်ထင်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့၍ ထမင်းဝိုင်းက ထထွက်လာခဲ့ သည်။ နောက်မှာ မိထွေး မျက်စောင်းထိုးနေလိမ့်မည်ဆိုတာ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ သိနေခဲ့ သည်။

“ကိုကိုကျော်သားကတော့လေ တကယ်မပြောချင်ဘူး၊ ကိုကိုကျော် ဒီအရွယ်ထိ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာတာကို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းမသိဘူး၊ သူ့အမေမှ သူ့အမေပဲ”

“ကိုယ် စီးပွားရှာနေတဲ့အချိန်တွေက သူ့အမေနဲ့နေရတာ များလို့ အမေကို ပိုခင်တွယ် တာလေ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အမေက သူ့စရိုက်အတိုင်း ပံ့သွင်းထားတာ၊ ဘယ်နေရာ မှာမှ လောဘမရှိဘူး၊ အဲဒါကြောင့်

သူ့အမေမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ မနည်းပုံစံပြောင်း ရိုက် သွင်းလိုက်ရတယ်။
နိုင်ငံခြားသွားနေခိုင်းလိုက်တာလည်း အဲဒါကြောင့်ပါ။ ဟိုကလူတွေက အချိန်ကို
အလဟဿမဖြုန်းတီးဘူး၊ အချိန်ရှိသရွေ့ အလုပ်လုပ်ပြီး မနားမနေ ငွေရှာကြ တာ”

“ကိုကိုကျော်သားက အခုထိ သွေးအေးတုန်းပါ။ သူလုပ်လို့
လုပ်ငန်းဘယ်နှခု အောင် မြင်သေးလို့လဲ၊ အဆောက်အဦးနှစ်ခုရဲ့ လေလံလည်း
ကိုကိုကျော်ကြောင့်ပဲ အောင်ခဲ့တာ၊ သူ့အလိုဆို ဒီဈေးနဲ့ မတန်ဘူးဆိုပြီး
အလျှော့ပေးပြန်လာခဲ့မှာ”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ်စိတ်တိုင်းမကျသေးလို့
တာဝန်ကုန်မလွှဲသေးတာပေါ့၊ ပညာကျ တော့ သူက ကိုယ့်ထက်ပိုတတ်တယ်၊
နိုင်ငံတကာနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါကျတော့ သူရှိမှဖြစ်မှာ”

“သီဂီမောင်လေးလည်း ပညာတတ်ပါပဲ၊ ကိုကိုကျော်ဆီမှာ ကျိုးကျိုးနွံနွံ
လုပ်ပါမယ် လို့ ကတိပေးထားတာကို တခြားကုမ္ပဏီမှာခိုင်းတယ်၊ ကိုကိုကျော်ဆီမှာ
ခိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

ဒေါ်သီဂီမျက်နှာကို ဦးကျော်ခေါင် တစ်ချက်ကြည့်သည်။
တခြားကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာ အဆင့်နှင့် သွင်းပေးထားတာတောင်
တင်းတိမ်ချင်ပုံမပေါ်၊ သားနေရာကို ဝင်လုချင်နေတာမို့ ဦးကျော်ခေါင်
စိတ်လည်းဆိုးချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဇနီးငယ်ငယ်လေးကို စိတ်လည်းမဆိုးရက်ပါ။
ဘယ်ပွဲတက်တက် သီဂီနှင့်က ပွဲလည်းတင့်သည်မဟုတ်လား။ တော်ရုံတန်ရုံ
စီးပွားရေးကြောင်းဆိုလည်း သားတို့အမေ ထက် တိုင်ပင်လို့ကောင်းသည်။
ကိုယ်လုပ်သမျှကိုလည်း အကောင်းမြင်ကာ အားပေးအား မြှောက်ရှိ၏ ။

ဒါကြောင့်လည်း သီဂီတို့မိသားစုကို ကြည့်ရှုထောက်ပံ့ပေးထားတာပါ။

“ကိုကိုကျော်”

“ဟင်”

“သိင်္ဂီပြောနေတာကို အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်နဲ့ ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး၊
မောင်လေး ကို”

“သူလည်း နေရာကောင်းရထားတာပဲ သိင်္ဂီရယ်၊ သိင်္ဂီနဲ့ပတ်သက်တဲ့
ဆွေမျိုးတွေကို သင့်တော်တဲ့ နေရာတွေမှာ အလုပ်တွေ သွင်းပေးထားတာပဲ၊
သူတို့ဟာ သူတို့လည်း အဆင် ပြေနေကြတာ သိင်္ဂီ သိရဲ့နဲ့”

“ဒါဆိုလည်း မောင်လေးကို ဈေးသင့်တဲ့ ကားလေးတစ်စီးလောက်
ဝယ်ပေးလိုက်ပါ လားဟင်၊ မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ လိုင်းကားတိုးစီး၊ တက္ကစီ စီးနေရတာ
မသင့်တော်ပါဘူး”

“အဲဒါက သူရတဲ့ လစာနဲ့ဆို ကားအကောင်းစားတောင် ဝယ်စီးနိုင်တယ်၊
လောင်းက စားလုပ်နေလို့ သိင်္ဂီမောင် စုမိဆောင်းမိ မဖြစ်တာ”

“ဟို သိင်္ဂီလည်း ဆုံးမထားပါတယ်၊ အခုနောက်ပိုင်း အဲဒါတွေ
သိပ်မလုပ်တော့ပါဘူး ကိုကိုကျော်ရဲ့”

“အေးပါ မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် နောက်တော့ ဝယ်ပေးတာပေါ့”

“အဟင်း ကိုကိုကျော်က အဲဒါတွေ ချစ်ဖို့ကောင်းတာ”

သိင်္ဂီက ဦးကျော်ခေါင်းပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းသည်။ ဒါတွေကိုပဲ
ဦးကျော်ခေါင်တို့ သာယာနေတာ။ ဒါပေမဲ့ စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့
ဦးကျော်ခေါင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာ တာပေ။

သိင်္ဂီဆွေမျိုးတွေ အုပ်စီးသွားမှာစိုး၍ တခြားကုမ္ပဏီတွေမှာပဲ
အလုပ်သွင်းပေးခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ သားကမ္ဘာပိုင်ကိုပဲ
နေရာပေးဖို့ မျှော်မှန်းထားတာ။

မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်လာဖို့ ဆိုတာတော့ ...။
